

[Langkilde.]

tion kan blive vitale for landets sikkerhed. Det er derfor nødvendigt, at et samlet billede af disse anlæg ikke er offentligt kendt, og at den virksomhed, der foregår her, ikke er offentligt kendt.

Der er også investeret betydelige beløb i varslings- og kommunikationsanlæg, og vi må være klar over, at bliver det offentlig kendt, så koster det mange millioner kroner at etablere dem på ny andre steder, hvor de ikke er offentligt kendt.

Jeg vil gerne til slut sige, at vi fra det konservative folkepartis side er overbevist om — og dette lægger vi afgørende vægt på — at intet hensyn til borgernes berettigede krav om retsbeskyttelse er tilsidesat i behandlingen af disse sager, og vi vil opfordre regeringen til at fortsætte arbejdet med indbringelse for retten af de personer, der som et led i en politisk kamp tilsidesætter landets love.

Et demokratisk samfund er og må være svagt over for udemokratiske gruppers kamp mod det, fordi det ikke kan tilsidesætte det demokratiske livs spilleregler uden at miste det grundlag, hvorpå vi bygger vort samfund. Man kan vel i den forbindelse mindes Hartvig Frisch' blændende analyse netop af dette problem fra 1930'erne — vi, der er gamle nok til at huske det. De midler, vi har til at væge demokratiet, må bringes i anvendelse. De, der tilsidesætter straffelovsbestemmelser, som tilsigter at beskytte danske interesser, må også tage konsekvensen af dette; de må tage den straf, som domstolene tilmåler dem.

Ib Thyregod: Det er beklageligt, at vi i dag i folketinget skal behandle en forespørgsel af en karakter som den, hr. Kjær Rasmussen har stillet. Efter min opfattelse forpligter det at være medlem af dette ting. Man bør ikke kunne rejse en forespørgsel på et så urigtigt grundlag som det, der her er tale om, og samtidig anvende udtryk som politistat o. lign., som det er sket i denne forespørgsel.

Jeg går ud fra, at de urigtige oplysninger i forespørgslen skyldes uvidenhed, men dette er ikke en tilstrækkelig undskyldning for hr. Kjær Rasmussen. Det er en alvorlig sag, også over for befolkningen, at tale om politistatsmetoder, og man får det bestemte

indtryk, at meningen egentlig ikke er at værne ytringsfriheden eller andre frihedsrettigheder, men at fortsætte den kamp, som andre talmæssigt små grupper har påbegyndt for at nedbryde enhver respekt for vore domstole, for vore demokratiske institutioner med det ene formål på denne måde at skabe et nyt samfundssystem.

Hr. Kjær Rasmussen har som enhver anden borger i dette land ret til at arbejde for sine synspunkter og gøre dem gældende politisk og på anden måde, men midlerne må være demokratiske, og anvendelse af vold og andre udemokratiske midler kan ikke godkendes ud fra et demokratisk synspunkt.

Statsministeren har i sin tale i dag allerede påpeget en række af de urigtigheder, som findes i hr. Kjær Rasmussens forespørgsel. Han har påpeget, at der ikke er tale om ransagninger uden dommerkendelse, således som hr. Kjær Rasmussen påstår. Statsministeren har endvidere påpeget, at retsmøderne er afholdt for lukkede døre efter gældende lov, retsplejelovens § 29, og må jeg tilføje, at det altid har været således her i landet, at visse retsmøder bliver afholdt for lukkede døre; det kan enten skyldes hensynet til statens sikkerhed, som i spionagesager, hensynet til privatlivets fred, som i ægteskabssager, eller andre hensyn.

Endvidere har statsministeren påpeget, at beslaglæggelserne ligeledes er sket efter retsplejelovens regler og med forudgående dommerkendelser. De retsskridt, der er foretaget i de sager, som her drøftes, er derfor alle sket i henhold til gældende lov vedtaget her i folketinget, og sagerne er i øvrigt fortsat under behandling for domstolene dels i Århus, dels i København. Beslaglæggelsessagerne vedrørende de to blade er for øjeblikket i henhold til et kæremål til behandling for østre landsret, og østre landsret skal om kort tid træffe sin afgørelse vedrørende dette spørgsmål.

Det kan ikke være rigtigt efter den magtfordeling, som den danske grundlov anerkender, og som findes i dennes § 3, tredelingen mellem den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt, at vi her i folketinget skal debattere, endsige gribe ind i verserende sager. Det almindeligt anerkendte princip om tavshed, medens retten